Новий бджолиний рій оселився в окремому вулику. Хазяїн поставив цей вулик у квітучому садку поруч з іншими бджолиними родинами.

А літо було таке щедре, таке буйно-квітуче, що бджілки не знали ані днини, ані часини спочинку. Сновигали від вуликів до квітів, і раз у раз запечатували обважнілі од меду стільники в рамах.

Новий рій не відставав. Кожен працював, не шкодуючи легких крилець. Та ось досвідчені бджоли почали помічати, що одна маленька бджілка Дрібнятко, котра літала так тихо, що навіть нечутно було її дзижчання, сідає то на одну, то на іншу квітку, та ніколи не опускає свого носика в чашечку з нектаром.

Оввa! Що ж це за робота?

Надвечір, коли всі бджоли зібралися до вулика, загув рій. Кожне натрудилося за день, наносило меду, і образилося, що є серед них отакі нероби.

Бідне Дрібнятко не знало, куди подітися з страху і сорому.

А вляглось обурення, старші почали міркувати, що ж робити з такою бджілкою.

— Чому ти нехтуєш обов'язками бджоли?

— Чому ти не збираєш меду, а тільки сидиш на квітках?

— Чому... тому...— ледь чутно, безпомічно мовила бджілка,— що я їх... нюхаю.

— А навіщо ти їх нюхаєш? — допитувались бджілки, прагнучи з'ясувати: чи вчити її, чи прогнати геть, як невиправного ледаря.

— Я... мене... ваблять пахощі...

— Всіх ваблять пахощі. Але ніхто не кидає роботи, щоб насолоджуватися пахощами. Добре, ми навчимо тебе.

Наступного дня дві бджоли опікувалися маленькою бджілкою Дрібнятком, показували їй, як збирати нектар, як заливати його в соти. Бджілка Дріб-нятко старалася, їй так хотілося догодити своїм товаришам. Адже вона щиро прагнула бути разом з ними, робити, як вони.

Та тільки лихо! Ніяк не давалася їй ця робота. Ледве-ледве зробила один політ, і вже не стало їй сил.

Що діяти? І нічого іншого вона не придумала, як втекти, щоб не відчувати своєї недоладності, щоб не бути тягарем для всіх.

І от вилетіла вона з вулика, сховалася під широким листом, не знаючи, куди подітися. Сиділа там і бачила, як летіли по взяток її сильні, гарні товаришки, такі щасливі, заклопотані, і гірко почувалося їй, і заздрила вона великому роєві.

— Ти зч-зч-зч-зщо тут робиш-ш-ш? — налетів зненацька і задзижчав, загудів біля Дрібнятка старий Джміль.— Чом це ти не працює-ш-ш?

— А-а-а,— махнуло волохатою лапкою Дрібнятко.

— Що то значить, а-а-а?—здивувався старий Джміль.

— Я не вмію збирати меду,— зітхнула бджілка.

— Не вмієш? — аж злякався старий Джміль.— Даруйте,— перейшов він раптом на "ви",— але я поважаю бджіл з ваших вуликів. Мені не хочеться, щоб вони подумали, начебто я розважаю тих, хто не працює.

І швиденько відлетів.

Нічого не сказала йому на це бджілка, тільки безпорадно оглянулася на свій колишній дім — новий та гарний. її товариші вже вертали з "першим вантажем вранішнього меду, і Дрібнятко гірко заплакало.

— Чого ревеш, малеча? — виринула не знати звідки довгоноса, жовта, мов крапля, меду, Оса.— Що, дали тобі чосу родичі? — захихикала.

Може, тому, що бджілці було так тужно і самотньо, розповіла вона лукавій Осі все, що з нею сталося.

— Кажеш, не збирала меду,— замислено перепитала Оса, сидячи в пелюстках полуниці,— кажеш, нюхала квіти? А може,, знаєш, на яких найбільше меду?

Бджіліка ствердно кивнула голівкою.

— Знаєш що? Ходімо до "ас жити. У нас гарно. Ми мешкаємо в дуплі старого дуба. Але,— хитро підморгнула вона Дрібняткові,— ти будеш для нас нюхати квіти. Ми тебе за це не осудимо.

— Не осудите? — зраділа і здивувалася бджілка.— Дозволите?

— Аякже! Гайда!

Оса сказала правду. На зеленому дубі у старому дуплі жити було приємно, і робота для Дрібнятка була гарна, любима.

Тільки кожного разу, коли вона відшукувала кращі квіти, оси вмить висотували з них увесь нектар. Бджілка жалібно дивилася туди, де трудилося її плем'я. Настрій у неї псувався. Вона вже не раділа, що може милуватися квітами, їхніми найтоншими пахощами, скільки їй заманеться. Вона почувалася такою нещасливою. І чого б це? Вона й сама не знала.